

Thoáng qua

Tác giả : Áo Vàng BP 70

Chiếc xe xuống hết con dốc dài, từ từ giảm tốc độ và dừng lại bên đường. Người con gái đã mở cửa xe nhưng chưa xuống vội, họ có vẻ là một đôi tình nhân đang quyền luyến chia tay. Hình như nàng muốn nói điều gì...lại thôi, rồi giã từ, nàng bước rất thong thả về hướng tu viện.

Sáng chủ nhật, nắng đã lên cao, trời không một gợn mây, nhà phố hai bên đường còn im lìm như yên ngủ. Đến cánh cửa nhỏ bên hông tu viện, nàng quay lại đưa tay vẫy chào lần nữa rồi biến vào khung cửa sắt. Người con trai vẫn dừng xe ở đó một hồi lâu như còn lưu luyến...

Vài bóng áo trắng thấp thoáng bên hành lang. Nàng nhìn đồng hồ tay, à, giờ này chắc các soeur đã xong lễ nhất. Nàng đi vào nhà nguyện. Tiếng nhạc của soeur Chantal vẫn còn vang vang những notes cuối cùng...Nàng cúi đầu chào vài soeur còn đứng ở cửa, vội vã bước vào thánh đường. Làm dấu thánh giá xong, nàng đi về dãy ghế sau chót, quì xuống. Nàng sẽ cầu cứu đến Chúa, và nàng sẽ tâm sự gì với Đức Mẹ đây???

Khuôn viên nhà tu tuy nhin từ bên ngoài thì rất rộng, chiếm hết hai góc đường của con phố, nhưng thật ra phần lớn thuộc về trường trung học của các soeur. Ké bên trường là hai dãy phòng nội trú. Hành lang của nội trú nối dài với một cัน lầu hai tầng. Đó là tu viện của các soeur.

Từ ngày Hồng (tên người con gái) đính cư tại Montréal và được Hội người bảo trợ giới thiệu vào nội trú Saint-Nom-De-Marie, nàng thấy cuộc sống êm á và thanh nhàn. Hồng cầu mong sao đừng có vien sỏi nào, dù rất nhỏ, rơi xuống khuấy động mặt hồ an tĩnh trong lòng nàng, thi đắng mừng thay.

Hồng đang là sinh viên của trường Cao Đẳng Kinh Thương. Công việc của Hồng trong tu viện được phân định rõ ràng. Hồng lo sổ sách kế toán cho các soeur hai buổi chiều trong tuần, để xem như đèn đáp lòng tốt của Mẹ Bè Trên cho tá túc.

Thời gian dần trôi, Hồng đã sống qua hai mùa đông ở xứ lạnh. Vừa làm vừa học, Hồng xong được năm thứ nhất. Bạn bè

không có ai, Hồng cũng ít đi ra ngoài, nhiều khi giúp các soeur làm giám thị trong trường nên chỉ quanh quẩn với bầy học sinh nội trú, chúng xem Hồng như chị cả, và, với các soeur trong tu viện, Hồng được trở về cương vị đứa em Út. Nhớ về quãng đời cũ, Hồng thấy cuộc sống hiện tại đã sáng sủa hơn nhiều.

Có những đêm, Hồng giật mình tỉnh giấc vì vừa trải qua một cơn ác mộng. Tiếng kêu của Tiến vẫn còn văng vẳng đâu đây, hình ảnh cánh tay vẫy vùng vô vọng trên biển cả, sóng biển lấp lánh thân xác thương yêu và cũng vừa lúc Hồng té xiu xuống sàn ghe hết còn hay biết gì nữa. Những ngày tháng sau đó là những chuỗi ngày dài buồn lê thê, từ trại tị nạn xa xôi đến một quốc gia xa lạ, không có lấy một người thân. Hồng không biết mình sẽ làm gì và sống mà chi. Nhưng việc gì đến rồi cũng qua, như cổ nhân đã nói, tất cả đều ổn thỏa. Hồng tìm lại được sự thăng bằng trong tâm hồn và tập sống thanh thản như một nữ tu.

Soeur Sophie thường nói sao con không đi chơi, kết bạn, sao mới 26 tuổi mà con sống như một bà già góa 70 vậy? Hồng cười và ghẹo lại soeur, tại sao soeur còn trẻ thế mà soeur lại đi tu? Bao giờ soeur cũng không trả lời câu hỏi Hồng, chỉ cười bằng cặp mắt nhấp nháy sau làn kính cận thị. Hồng biết soeur có một lý tưởng cao cả, và cũng như Hồng, vui trong lòng với những hình ảnh kỷ niệm xưa, bận tâm gì những người chung quanh thắc mắc về đời sống cuộn kín trong võ sò của mình đâu?

Nói về kỷ niệm, Hồng không thể nào quên được sáng thứ ba, mỗi tuần, có giờ Hóa Hữu Cơ ở Khoa Học Sài Gòn. Thầy Thới nổi tiếng khó tính nhất trong các giáo sư. Môn học thì rất khó nuốt, sinh viên nào qua được bài này phải gọi là chì hết biết. Hồng đã lấy xong chứng chỉ Sinh Hóa I và II của thầy Hoàng, và những môn bắt buộc của năm thứ hai. Nghe chúng bạn bàn tán về lớp Hóa Hữu Cơ, Hồng thấy ngán, nên khát dần cho đến gần xong chương trình Cử Nhân mới ghi tên. Trong mấy năm học, Hồng chơi thân với nhóc Kim Hạ, hai đứa như cặp bài trùng, không ít chàng trổng cây si con nhỏ, nên lúc nào cũng rầm rộ có người hộ tống... Hồng thì khác, chẳng có thì giờ chú ý đến mấy tên húi cua trong trường, vì mắt mũi thường dí vào mấy cuốn sách hoạt họa Lucky Luke khi có giờ rảnh...Những buổi đi Thư Viện Quốc Gia cũng vậy, nhóc Hạ lúc nào cũng sách vở ngập đầu, làm như nghiêm trang học hành lắm. Hồng, ngược lại nhìn vớ vẫn quanh phòng, quan sát xem cô nào ngồi học mà đôi mắt có đuôi, dấu sau cuốn tập, nhìn lén người ngồi bên, hoặc anh nào đang viết bài mà cái miệng cứ chu chu ...muốn vã...rồi thầm thì phê bình với nhóc Kim Hạ, và hai đứa cười rúc rích..Bởi thế, vào lớp thầy Thới, hai con nhóc vẫn tiếp tục rù rì, đang lúc mắc cười anh chàng ngồi trước không lo nghe giảng mà xếp máy bay giấy...Tiếp theo câu giảng bài, thầy nói tiếp, hai cô áo tím áo vàng kia, giờ này không phải giờ nói chuyện! Ai không muốn học xin ra khỏi phòng, và ông tiếp tục bài giảng...cả lớp cười rộ, Hồng cũng nghe tiếng cười nhưng không biết thầy đang nói về Hồng và nhóc bạn...Kim Hạ nhanh trí hơn, kéo tay Hồng đứng lên và len lỏi ra cửa. Sự việc xảy ra đột ngột, Hồng chưa kịp bị "quê", nhưng những ngày kế tiếp Hồng mới thấm thía rằng chắc khó lấy xong được mảnh bằng cử nhân Khoa Học...

Rồi năm sau Hồng may mắn thi đậu vào Y khoa, câu chuyện trong lớp Hóa Hữu Cơ cũng đi vào quên lãng... Nhân một chuyến đi cùng nhóm thiện nguyện trong trường để khám bệnh miễn phí và phát chẩn thuốc men cho đồng bào vùng ngoại ô Saigon, Hồng quen với một anh năm thứ 3, chuyện trò đưa đẩy về thời còn bên trường Khoa Học, và anh chàng bật mí cho Hồng biết người bị Hồng cười nhạo trong lớp Hóa Học chính là chàng ta... Buổi sáng hôm đó Tiến vào lớp để kiểm tra bạn thân rủ cúp của đi cà phê thư viện, chàng không học ở đấy, nhưng sinh viên chen chúc quá đông nên chưa ra khỏi lớp được thì giáo sư đã đến nên...nội bất xuất, ngoại bất nhập...Tiến đành ngồi chịu trận, xếp tàu bay giấy...Cuộc đời có những ngẫu nhiên tình cờ mà nên duyên phận...Hồng và Tiến yêu nhau, hai đứa thật hạnh phúc và sống trọn vẹn quãng đời sinh viên tuyệt...

Tháng tư 75, Saigon nao núng vì tin tức Đà Nẵng thất thủ. Rồi thi chiến trường mỗi ngày càng khốc liệt, trường lớp lao xao, sinh viên không còn tâm trí để tập trung vào kỳ thi cuối năm, Hồng và Tiến cũng không tha thiết với sách vở, gia đình hai bên đều đang kiểm cách để rời khỏi Saigon, Ba mẹ của Tiến cũng đã xin phép cho Hồng được tháp tùng theo họ nếu có con đường thoát thân. Một lễ đính hôn được tổ chức vội vã, Hồng linh cảm sẽ có biến cố nào đây xảy đến...Tâm trạng bâng khuâng và bất ổn kéo dài cho đến lúc Tiến thực sự rời bỏ Hồng...

oOo

Mùa thu năm nay hình như rất ngắn. Cũng vì nhiều cơn mưa dầm nên lá rụng sớm. Nhìn các hàng cây bắt đầu trụi lá, nghĩ đến mùa đông sắp tới, Hồng thấy sợ cái lạnh lẽo của vạn vật và chạnh lòng nhớ về những kỷ niệm ấm áp ngày xưa...

Mới đầu tháng mười mà trời đã trở lạnh, Hồng muốn vùi mình trong chăn ấm, lười biếng trốn học. Khai giảng đã hơn một tháng, môn Thuế Vụ bị dời hai lần rồi, bởi vậy Hồng chưa được diện kiến dung nhan của vị "đại giáo sư" ...Chợt nghĩ tới cours 8 giờ 30, thế nào cũng phải trình diện ông thầy Thuế Vụ nên làm một sự cố gắng, bò dậy trang điểm dung nhan, để đến trường.

Chết chưa! Chờ xe bus hơi lâu nên đến trường và leo lên hết ngọn đồi thì nhìn thấy sân trường đã vắng ngắt.Hồng chạy bay vào lớp, may mắn kiểm được một chỗ ngồi ngoài bìa. Thở phào khoan khoái, nhìn lên bảng đen thì eo ơi "ông giáo sư" là người Việt Nam. Tên ông đã được viết rõ ràng trên bảng, "Phan Thanh Nghị". Sinh viên Việt ở đây khá đông, nhưng giáo sư trong trường thì chưa thấy dân Mít nào cả. Năm nay ở đâu chui ra một ông thầy "Mít" vậy cà? Kể ra cũng hanh diện cho dân mình đây chứ.

Điểm thi cuối khóa không đến đỗi tệ. Hồng cũng tạm hài lòng là sinh viên Việt Nam độc nhất trong cours này mà không ẹc lắm. Buổi học cuối cùng, ông thầy và Hồng chạm mặt trước cửa lớp. Đi cùng một hành lang dài để ra sân trường, không chào hỏi thì cũng kỳ, Hồng lí nhí thưa thầy bằng tiếng Việt, ngượng ngùng. Ông thầy, rất vui vẻ và tự nhiên, hỏi cô Hồng mỗi ngày đi học xa lắm phải không? Vậy mà chỉ trễ có một cours đầu tiên là giỏi rồi đấy. Ô, ông thầy nói tiếng nam, và tại sao còn biết mình ở xa trường học nữa chứ. Lúng túng đi bên thầy, Hồng mong sao con đường thâu ngắn lại để mình biến mất cho nhanh...

Rồi cũng ra đến cửa, Hồng dừng ở trạm bus để chờ xe. Nhìn một cặp tình nhân chụm đầu vào nhau đang rúc rích cười. Người con gái phải nhón chân che dù cho người yêu làm Hồng nhớ quá là nhớ những ngày xưa, lúc hai đứa còn là sinh viên, cũng như họ, nàng đã trải qua những giây phút nêu thơ và hạnh phúc ...

Nếu như nàng không ra đi với Tiên, có lẽ giờ này Hồng đang bôn ba bán thuốc chui hay đi dạy kèm sinh ngữ tại Saigon, cùng các anh chị của Hồng đang kẹt lại bên nhà...Tội nghiệp cho gia đình Tiên, những giờ cuối cùng của ngày 30 tháng tư, chen chúc trên Bến Hàm Nghi để kiếm cách lên thuyền bỏ nước ra đi, nhưng rốt cuộc chỉ hai vợ chồng Hồng đi thoát được ra biển. Nhưng duyên số chẳng hanh thông nên nữa đường ly cách...

Từ khi Tiên mất, ngày cuối tháng tư không có gì vui để nghĩ đến. Nên Hồng chọn ngày Tiên tỏ tình với mình làm ngày tưởng niệm về người yêu. Bởi vì nhớ ngày vui dầu sao cũng đỡ tang thương hơn. Thường là buổi chiều hôm đó, nàng sẽ mua một cành hồng màu vàng và sẽ đọc lại những trang nhật ký nàng viết từ ngày qua đây. Tiên vẫn nói, lúc nào mua hoa hồng tặng người yêu, ai cũng nghĩ đến màu đỏ thắm, anh thì luôn muốn khác người, chỉ tặng em màu vàng, có thể, dù em có nhiều cây si một lúc, cũng biết ai là người gửi hoa vàng cho em, phải không? Giáng Sinh năm nay, hội Sinh Viên Việt Nam trong trường tổ chức dạ vũ, Hồng gặp lại ông thầy và lần này bớt ngại ngùng...Và lại, hé lộ, ông thầy đề nghị rằng thầy cũng có thể trở thành bạn, nếu Hồng cho phép. Vì vậy Hồng gọi ông thầy bằng anh Nghị thì tự nhiên hơn.

Tuần thứ nhất, từ khi bị đổi cương vị thành bạn bè, Nghị tình cờ dừng xe mời Hồng về chung, Hồng thực sự không biết là một tình cờ hay sắp đặt. Tuần thứ nhì, rồi những tuần sau nữa, đưa đón trở thành thường xuyên, Hồng nhận thấy có một người bạn hợp tình hợp ý để chuyện trò, Hồng bớt cô đơn. Có những lúc Nghị hỏi Hồng tại sao nàng có khuôn mặt buồn? Có thể vì nét buồn của Hồng thu hút mà Nghị đã "đầu hàng vô điều kiện" trước đối phương từ phút đầu gặp mặt? Hồng chỉ cười mà không bao giờ tâm sự với Nghị về dĩ vãng của nàng.

Hồng luôn nghĩ, kỷ niệm Ân Tình là của Tiên, nàng cất giữ tận đáy lòng.

oOo

Sáng nay, Nghị điện thoại mời Hồng đi ăn điểm tâm. Hồng đang yêu đời. Nhìn qua cửa sổ, buổi sáng mùa xuân, cây cỏ đậm chồi nảy lộc, chim chóc bắt đầu ríu rít trở về, Hồng cũng như con ve sầu lột xác. Chọn một chiếc áo len màu fuschia, khoác thêm khăn quàng hồng nhạt cho hợp với thời tiết, Hồng không quên thoa tí son lên môi...Lâu lắm rồi Hồng không sửa soạn điểm trang, nhìn vào gương còn thấy mình lạ lẫm..

Điện thoại dưới phòng tiếp tân gọi lên báo có khách đến, Hồng xuống lầu đã thấy Nghị đứng chờ. Hôm nay Nghị trông nghiêm chỉnh lạ. Tay dấu sau lưng với một bó hoa. Lại hoa hồng đỏ!

Rồi Nghị cũng rụt rè nói ra hết được nỗi lòng của mình với Hồng. Rằng thì anh chưa bao giờ có tình cảm sâu đậm với một người con gái nào như với Hồng, rằng thì anh đã tìm thấy ý trung nhân, anh cầu mong sánh bước cùng Hồng trên đoạn đời còn lại..., Hồng nghe được tiếng mắt tiếng còi, vì đang bận suy nghĩ làm sao nói lời chối từ mà không làm Nghị thất vọng và cựt hứng...

Thôi thì yêu cầu Nghị cho Hồng một thời gian để suy nghĩ vây...

oOo

Anh Nghị mến,

Cám ơn anh đã cho Hồng một khoảng thời gian thật đẹp và những ám áp của tình thân. Đáng lẽ Hồng phải tâm sự cùng anh về quá khứ của Hồng thì mới giải thích cho anh biết vì sao Hồng sẽ làm anh thất vọng. Nhưng suốt ngày hôm nay quì dưới chân Đức Mẹ và trút hết nỗi niềm, giờ đây, Hồng cảm thấy nhẹ nhàng và thanh thản. Được quen biết anh và được làm bạn với anh từ bấy lâu, Hồng rất trân quý cảm tình anh dành cho Hồng. Nhưng tự vấn lòng mình, Hồng nhận thấy khói tình cảm với người yêu quá cố vẫn còn choáng ngợp trong tim Hồng nên nếu đáp lời cầu hôn của anh, Hồng sẽ tự đổi lòng và thiếu thành thật với anh. Biết rằng anh sẽ không chấp nhận một tình bạn đơn thuần, Hồng nghĩ chúng mình không nên tiếp tục gặp nhau. Cầu mong anh sống an vui và xem cuộc gặp gỡ của chúng mình là cơn gió thoảng.

H.

Áo Vàng.